

Se peâle andis se viimne tigge maia-
issand kâsko, et sullasel piddi parrem
kâssi mahharaiutud sama. Kui se hirmus
tõ olli tehtud, siis se wanna tigge loom
ütleb: Ehk sest saab sinnule kül? Kas
nùud wahhest lähhåd ütlema, et emma
on lehm? — Nore mehhe jures ei olnud
mitte sedda keige wâhhemat wallo
mârki nähha eggas pallumisse heâlt kuul-
da; waid ütles julgeste: Ei emma ei
olle mitte lehma. Siis teine kâssi sai
temmale mahha raiutud; ja selsammal
môrtsukal wiñil sai ka korra pârrast mol-
lema jalgega tehtud. Agga segipârrast
oll igga hirmsa korra wahhel se üks ja
sesamma sanna sullase suust kuulda: Ei
emma ep olle mitte lehma. Kui nùud
nore mehhe kehha ei olnud muud, kui
ühhe pu-kanno sarnane, kel agga inni-

messe heâl weel sees, siis fâshis teine
ömma metsalissee tiggedusse sees, tedda
jekke viiskada. Agga siis, kui piisut
aega pârrast laened sedda millestat loma
weel ülespiddi aiasid, nenda et Vea
wâhjas olli, hûdis temma vimaks: Em-
ma ei olle mitte lehma! — Nende jan-
nadega maius temma pohjani, ja ei tou-
nud mitte eumam.

Olli seâl üllemal kuulda, et se hirmus
luggeminne ei olleks muido mitte mak-
nud, sun lugejatte filmade ette panna,
kui ei saaks paar tarviliist mäenitust
senna kasa anda. Ja se on eõsiteks, et
peame suurt Jummalat suddamelikult
tânnama se cest, et on selges hallastusse
sest meie fallust ristiustko nung ïssanda
armodyppetuist meile taewaist murretse nud,
mis läbbi nisuggused üsna metsalised